

Vásárban.
(Július, 1877.)

Jy'koros, abroncs, alföldi szeker,
Honnan kápel a sors — s e három egén?
Hosszát-e píruló' új' búza-magvt?
Mézök úde lelkes: friss ména-ixagvt?

Odakiinn már, úgy-e, megért a kálás?
Pét gyögya lenyírve; fuly a sakarás;
Boglyák, szeszéről egy-egy dura gem
Néz net urasóknak vidám szexgén?

Rég nem láta bizony vidáimnak e nyájt,
Minden nyara — új' seb — a régine fájt:
De talán most e nagy mérei jószág
Aldást hoz az egyiker: szép Magyarország.

Legyen is, legyen is megáldva e föld
Josen' maga-selke — mint rég' erelűt,
Mikor én is "markot hájtani" kezdtem,
S nem jikerült, bár hogy' s mint igyekszem.

Jy' — vézna, ügyetlen, testi dologra —
Adtam fejém a báty ludományokra
Baráda helyébe' szántván' sorokot,
— Nem kikeredem oxel, mert ott se' sokat.

De, hogy a mézöt, az anyateknyűt
Kébelét elhagytam, sajog egy éret
Hullig sajog itt benn, — s türebben vár
Látásra, te búzás alföldi szeker.

Aranykincs

MTAK. 168/1953.